

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 10ης Ιουλίου 2014*

«Αίτηση αναιρέσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Παραλείψεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου — Αγωγή αποζημιώσεως — Αρχή του τεκμηρίου αθωότητας — Αρχή της καλόπιστης συνεργασίας — Αρμοδιότητες — Διεξαγωγή των προκαταρκτικών ερευνών»

Στην υπόθεση C-220/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατατεθείσα στις 25 Απριλίου 2013,

Καλλιόπη Νικολάου, κάτοικος Αθήνας (Ελλάδα), εκπροσωπούμενη από τον Β. Χριστιανό και τη Σ. Παλιού, δικηγόρους,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

το **Ελεγκτικό Συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τον Τ. Kennedy και την Ι. Νί Riagáin Dúro, επικουρούμενος από τον Π. Τριδήμα, barrister,

εναγόμενο πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Tizzano (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, Α. Borg Barthet, Μ. Berger, Σ. Rodin και F. Biltgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Υ. Bot

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 22ας Ιανουαρίου 2014,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Μαρτίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην υπόθεση Νικολάου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Τ-241/09, ΕΥ:Τ:2013:79, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή της για την αποκατάσταση της ζημίας που φέρεται ότι υπέστη κατόπιν παρατυπιών και παραβιάσεων του δικαίου της Ένωσης από το Ελεγκτικό Συνέδριο στο πλαίσιο εσωτερικής έρευνας.

Το ιστορικό της διαφοράς

- 2 Η Κ. Νικολάου διετέλεσε μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου από το 1996 έως το 2001. Σύμφωνα με δημοσίευμα της 19ης Φεβρουαρίου 2002 στην εφημερίδα *Europa Journal*, ο ευρωβουλευτής Β. Staes διέθετε πληροφορίες σχετικές με παράνομες ενέργειες της αναιρεσεύουσας κατά τη διάρκεια της θητείας της ως μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου.
- 3 Με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 2002, ο γενικός γραμματέας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (στο εξής: γενικός γραμματέας) διαβίβασε στον γενικό διευθυντή της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) φάκελο με συναφή με τις εν λόγω ενέργειες στοιχεία, των οποίων είχαν λάβει γνώση ο ίδιος και ο πρόεδρος του θεσμικού αυτού οργάνου. Επιπλέον, ο γενικός γραμματέας ζήτησε από την OLAF να του διευκρινίσει αν, σύμφωνα με το άρθρο 4 της αποφάσεως 99/50 του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με τις προϋποθέσεις και τις λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της καταπολεμήσεως της απάτης, της διαφθοράς και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας θίγουσας το δημοσιονομικό συμφέρον των Κοινοτήτων, συντρέχει λόγος ενημερώσεως της αναιρεσεύουσας για την ύπαρξη έρευνας που την αφορά.
- 4 Με έγγραφο της 8ης Απριλίου 2002, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου ενημέρωσε την Κ. Νικολάου για την ύπαρξη εσωτερικής έρευνας διενεργούμενης από την OLAF κατόπιν του δημοσιεύματος της *Europa Journal*. Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 2002, ο γενικός διευθυντής της OLAF ενημέρωσε την Κ. Νικολάου ότι, κατόπιν των πληροφοριών που η εν λόγω υπηρεσία είχε λάβει από τον Β. Staes και βάσει φακέλου προκαταρκτικής έρευνας που είχε σχηματίσει ο γενικός γραμματέας, κινήθηκε εσωτερική έρευνα, στην οποία η αναιρεσεύουσα κλήθηκε να συνεργαστεί.
- 5 Η Κ. Νικολάου συναντήθηκε με εκπροσώπους της OLAF στις 24 Μαΐου 2002. Στις 17 Οκτωβρίου 2002 στον ιστότοπο *European Voice* δημοσιεύθηκε άρθρο το οποίο ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι επίκειται η ολοκλήρωση της έρευνας που η OLAF διεξήγε κατά της αναιρεσεύουσας. Ανάλογα δημοσιεύματα υπήρξαν στον ελληνικό Τύπο. Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2002, η OLAF πληροφόρησε την Κ. Νικολάου ότι η έρευνα αυτή ολοκληρώθηκε και ότι η τελική έκθεση και τα σχετικά στοιχεία διαβιβάστηκαν στον γενικό γραμματέα και στις λουξεμβουργιανές δικαστικές αρχές. Με έγγραφο της 10ης Φεβρουαρίου 2004, το Ελεγκτικό Συνέδριο κοινοποίησε στην αναιρεσεύουσα την τελική έκθεση της OLAF σε συνοπτική μορφή.
- 6 Κατά την τελική αυτή έκθεση της 28ης Οκτωβρίου 2002, οι πληροφορίες σχετικά με την Κ. Νικολάου είχαν δοθεί στον Β. Staes από δύο υπαλλήλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, από τους οποίους ο ένας είχε διατελέσει μέλος του γραφείου της αναιρεσεύουσας. Οι κατηγορίες που εξετάστηκαν αφορούσαν, πρώτον, χρηματικά ποσά που η αναιρεσεύουσα φερόταν ότι έχει λάβει από το προσωπικό της στο πλαίσιο δανεισμού· δεύτερον, δηλώσεις, φερόμενες ως ψευδείς, σχετικά με αιτήσεις μεταφοράς ημερών άδειας του προϊσταμένου του γραφείου της, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα να επιστραφούν σε αυτόν περί τα 28 790 ευρώ λόγω άδειας που δεν είχε λάβει κατά τα έτη 1999, 2000 και 2001· τρίτον, χρήση του υπηρεσιακού αυτοκινήτου της Κ. Νικολάου για σκοπούς μη προβλεπόμενους από τη σχετική ρύθμιση· τέταρτον, παροχή στον οδηγό της αναιρεσεύουσας εντολών για σκοπούς μη καλυπτόμενους από τη σχετική ρύθμιση· πέμπτον, τακτική συχνών απουσιών του προσωπικού του γραφείου της αναιρεσεύουσας· έκτον, δραστηριότητες εμπορικού χαρακτήρα και διαβήματα προς υψηλά ιστάμενα

πρόσωπα με σκοπό τη διευκόλυνση τέτοιων δραστηριοτήτων που ασκούσαν μέλη της οικογένειάς της· έβδομον, απάτη διαπραχθείσα στο πλαίσιο διαγωνισμού και, όγδοον, απάτες σχετικά με έξοδα παραστάσεως που είχε εισπράξει η αναιρεσείουσα.

- 7 Η OLAF συνήγαγε ότι, όσον αφορά τις αιτήσεις μεταφοράς ημερών άδειας του προϊσταμένου του γραφείου της αναιρεσείουσας, ήταν δυνατόν να τελέστηκαν αδικήματα που μπορούν να χαρακτηριστούν ως πλαστογραφία και χρήση πλαστών εγγράφων και απάτη. Κατά την εν λόγω τελική έκθεση, από την αναιρεσείουσα και από τα μέλη του γραφείου της ενδέχεται να έχουν διαπραχθεί ποινικά αδικήματα όσον αφορά χρηματικά ποσά που, κατά τα εμπλεκόμενα πρόσωπα, η αναιρεσείουσα έλαβε στο πλαίσιο δανεισμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, η OLAF, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1073/99 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) (ΕΕ L 136, σ. 1), πληροφόρησε για τα στοιχεία αυτά τις λουξεμβουργιανές δικαστικές αρχές, προκειμένου να ερευνήσουν τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία θα μπορούσε να συναχθεί η τέλεση ποινικών αδικημάτων.
- 8 Όσον αφορά τις λοιπές κατηγορίες, με εξαίρεση την κατηγορία της απάτης στο πλαίσιο διαγωνισμού, η OLAF επισήμανε ενδεχόμενες ατασθαλίες ή ερωτηματικά ως προς τη συμπεριφορά της Κ. Νικολάου και πρότεινε στο Ελεγκτικό Συνέδριο να λάβει «διορθωτικά μέτρα» έναντι της τελευταίας, καθώς και μέτρα για τη βελτίωση του συστήματος ελέγχου που ίσχυε στο θεσμικό αυτό όργανο.
- 9 Στις 26 Απριλίου 2004, κατά τη διάρκεια κλεισμένων των θυρών συνεδριάσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου, έλαβε χώρα ακρόαση της αναιρεσείουσας, ενόψει ενδεχόμενης εφαρμογής του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ. Με έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004 (στο εξής: έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004), ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου εξέθεσε ότι, όσον αφορά την παραπομπή της υποθέσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με σκοπό την εφαρμογή του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ για τον λόγο ότι η Κ. Νικολάου φερόταν ότι ζήτησε και έλαβε, για λογαριασμό της, δάνεια από τα μέλη του γραφείου της, δεν επιτεύχθηκε, κατά τη συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 2004, η ομοφωνία που απαιτείται από το άρθρο 6 του εσωτερικού κανονισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου, όπως ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2002. Ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου προσέθεσε συναφώς ότι μεγάλη πλειοψηφία των μελών του θεσμικού αυτού οργάνου θεώρησε ότι η συμπεριφορά της αναιρεσείουσας ήταν εντελώς ανάρμοστη. Όσον αφορά τις ημέρες άδειας του προϊσταμένου του γραφείου της αναιρεσείουσας, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου εξέθεσε ότι, επειδή η υπόθεση ήταν εκκρεμής ενώπιον των λουξεμβουργιανών δικαστηρίων, το συγκεκριμένο θεσμικό όργανο ανέβαλε τη λήψη αποφάσεως μέχρι την ολοκλήρωση των σχετικών διαδικασιών.
- 10 Με την απόφαση στην υπόθεση Νικολάου κατά Επιτροπής (Τ-259/03, ΕΥ:Τ:2007:254), το Γενικό Δικαστήριο υποχρέωσε την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να καταβάλει στην αναιρεσείουσα αποζημίωση 3 000 ευρώ, κατόπιν της δημοσιεύσεως ορισμένων πληροφοριών σχετικών με την έρευνα που είχε διεξαγάγει η OLAF.
- 11 Με απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008 (στο εξής: απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008), το chambre correctionnelle du tribunal d'arrondissement de Luxembourg [Πλημμελειοδικείο Λουξεμβούργου] απάλλαξε την αναιρεσείουσα και τον προϊστάμενο του γραφείου της από τις κατηγορίες της πλαστογραφίας και χρήσεως πλαστών εγγράφων και της ψευδούς δηλώσεως και, επικουρικά, της μη επιστροφής αποζημιώσεως, επιχορηγήσεως ή επιδόματος που καταβλήθηκε αχρεωστήτως και, επικουρικότερα, της απάτης. Το πλημμελειοδικείο εκτίμησε στην ουσία ότι ορισμένες εξηγήσεις που δόθηκαν από τον προϊστάμενο του γραφείου της αναιρεσείουσας και από την τελευταία δημιούργησαν αμφιβολίες ως προς τη δέσμη αποδεικτικών στοιχείων που η OLAF και η λουξεμβουργιανή αστυνομία συνέλεξαν για να αποδειχθεί ότι ο εν λόγω προϊστάμενος βρισκόταν σε αδήλωτη άδεια επί πολλές ημέρες το 1999, το 2000 και το 2001. Το πλημμελειοδικείο συνήγαγε ότι δεν αποδείχθηκαν πέραν πάσης αμφιβολίας οι πράξεις που προσάπτονταν στην αναιρεσείουσα και ότι, εφόσον η παραμικρή αμφιβολία πρέπει να αποβαίνει υπέρ του κατηγορουμένου, η αναιρεσείουσα έπρεπε να απαλλαγεί από τις εις βάρος της κατηγορίες. Κατά το ιστορικό της αποφάσεως της

2ας Οκτωβρίου 2008, η αναιρεσείουσα και ο προϊστάμενος του γραφείου της είχαν παραπεμφθεί στο πλημμελειοδικείο Λουξεμβούργου με διάταξη του συμβουλίου του οικείου δικαστηρίου, η οποία επικυρώθηκε με απόφαση του συμβουλίου εφετών της 29ης Ιανουαρίου 2008. Εφόσον δεν ασκήθηκε ένδικο μέσο, η απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008 κατέστη αμετάκλητη.

- 12 Με έγγραφο της 14ης Απριλίου 2009, η αναιρεσείουσα ζήτησε από το Ελεγκτικό Συνέδριο να δημοσιεύσει σε όλες τις βελγικές, γερμανικές, ελληνικές, ισπανικές, γαλλικές και λουξεμβουργιανές εφημερίδες ανακοίνωση σχετικά με την αθώωσή της και να ενημερώσει συναφώς τα λοιπά θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επικουρικά, για την περίπτωση κατά την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν θα προέβαινε στις δημοσιεύσεις αυτές, η αναιρεσείουσα ζήτησε αποζημίωση 100 000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, ποσό που δεσμεύθηκε να χρησιμοποιήσει για να πραγματοποιήσει τις ως άνω δημοσιεύσεις. Η αναιρεσείουσα ζήτησε επίσης από το Ελεγκτικό Συνέδριο, πρώτον, να της καταβάλει 40 000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από τη διαδικασία που κινήθηκε ενώπιον των λουξεμβουργιανών δικαστηρίων και 57 771,40 ευρώ για αποκατάσταση της υλικής ζημίας που υπέστη από τη διαδικασία αυτή, δεύτερον, να την αποζημιώσει για το σύνολο των δαπανών στις οποίες υποβλήθηκε ειδικά ενώπιον του ανακριτή και του tribunal d'arrondissement de Luxembourg και, τρίτον, να την αποζημιώσει για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου.
- 13 Με έγγραφο της 7ης Ιουλίου 2009, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου διαβίβασε στην Κ. Νικολάου την απόφαση που εκδόθηκε στις 2 Ιουλίου 2009 σε απάντηση των εν λόγω αιτήσεων. Με την απόφαση αυτή, αφενός, απορρίφθηκαν τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το προαναφερθέν έγγραφο της 14ης Απριλίου 2009 και, αφετέρου, γνωστοποιήθηκε στην Κ. Νικολάου ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο «προσπάθησε να καθορίσει, βάσει των πληροφοριών που διαθέτει, αν οι πράξεις έχουν αποχρώντα βαθμό σοβαρότητας για την παραπομπή της υποθέσεως στο [Δικαστήριο]», προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί της υπάρξεως παραβάσεως των υποχρεώσεων που το εν λόγω πρώην μέλος είχε από τη Συνθήκη ΕΚ, καθώς και επί της ανάγκης επιβολής τυχόν κυρώσεων. Συναφώς, με την εν λόγω απόφαση υπομνήσθηκαν επίσης τα στοιχεία που οδήγησαν το Ελεγκτικό Συνέδριο να μην παραπέμψει την υπόθεση στο Δικαστήριο, στα οποία περιλαμβάνονται ειδικά η αθώωση της Κ. Νικολάου με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008 και η μη πρόκληση βλάβης στον κοινοτικό προϋπολογισμό, λαμβανόμενης υπόψη της επιστροφής του ποσού που καταβλήθηκε αχρεωστήτως στον προϊστάμενο του γραφείου της ενδιαφερομένης.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 14 Με εισαγωγικό δίκης έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουνίου 2009, η Κ. Νικολάου άσκησε αγωγή αποζημιώσεως με την οποία ζήτησε να υποχρεωθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να της καταβάλει το ποσό των 85 000 ευρώ, πλέον τόκων από τις 14 Απριλίου 2009, για χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από «ενέργειες» και παραλείψεις καταλογιστέες στο θεσμικό αυτό όργανο, ποσό το οποίο η ίδια δεσμεύθηκε να χρησιμοποιήσει για να δημοσιεύσει ανακοίνωση σχετική με την αθώωσή της.
- 15 Προς στήριξη της αγωγής της, η αναιρεσείουσα διατύπωσε, πρώτον, έξι ισχυρισμούς, με τους οποίους προέβαλε κατάφωρη παράβαση, από το Ελεγκτικό Συνέδριο, κανόνων του δικαίου της Ένωσης που παρέχουν δικαιώματα στους ιδιώτες. Δεύτερον, υποστήριξε ότι υπάρχει άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραβάσεως αυτής και της ηθικής βλάβης και υλικής ζημίας που υπέστη.
- 16 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την εν λόγω αγωγή, κρίνοντας ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν διέπραξε καμία από τις παραβιάσεις του δικαίου της Ένωσης που του προσάφθηκαν.

- 17 Κατά το μέρος που ασκεί επιρροή στην παρούσα αναιρετική διαδικασία, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, πρώτον, στις σκέψεις 27 έως 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι «ενέργειες» του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με την προκαταρκτική έρευνα δεν στερούνται νομιμότητας, εφόσον το θεσμικό αυτό όργανο δεν παρέβλεψε τις επιταγές που απορρέουν από συνδυασμένη ερμηνεία των άρθρων 2 και 4 της αποφάσεως 99/50, δεν προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας και δεν παραβίασε την αρχή της αμεροληψίας.
- 18 Ειδικότερα, στη σκέψη 29 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι η προκαταρκτική έρευνα την οποία αφορά το άρθρο 2 της αποφάσεως 99/50 σκοπό έχει, αφενός, να παράσχει στον γενικό γραμματέα τη δυνατότητα να αξιολογήσει αν τα στοιχεία που περιήλθαν σε γνώση του επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι υπήρξαν ατασθαλίες θίγουσες το δημοσιονομικό συμφέρον της Ένωσης και, αφετέρου, να διαβιβαστεί στην OLAF, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1073/1999, φάκελος παρέχων στην εν λόγω υπηρεσία τη δυνατότητα να αξιολογήσει αν συντρέχει λόγος να κινηθεί εσωτερική έρευνα βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού. Έτσι, έκρινε ότι, εφόσον η προκαταρκτική αυτή έρευνα δεν έχει ως σκοπό τη συναγωγή συμπερασμάτων σχετικά με το εγκαλούμενο πρόσωπο, η υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της αποφάσεως 99/50 δεν αφορά τις «ενέργειες» του γενικού γραμματέα στο πλαίσιο του άρθρου 2 της αποφάσεως 99/50.
- 19 Ομοίως, στη σκέψη 30 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, εφόσον οι γνωστοποιήσεις που έγιναν με τα έγγραφα της 8ης και 26ης Απριλίου 2002 ικανοποιούν τις επιταγές του άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 99/50, η αναιρεσείουσα αβάσιμα προέβαλε παράβαση της διατάξεως αυτής, με την αιτιολογία ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν της παρέσχε τη δυνατότητα ακροάσεως πριν διαβιβάσει στην OLAF τον φάκελο που περιείχε τα στοιχεία που ο γενικός γραμματέας είχε συλλέξει σχετικά με την υπόθεσή της.
- 20 Δεύτερον, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε αβάσιμη την αιτίαση της αναιρεσείουσας ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο χρησιμοποίησε πλαστό έγγραφο. Συναφώς, διαπίστωσε ότι το συγκεκριμένο έγγραφο, δηλαδή αίτηση μεταφοράς της ετήσιας άδειας του προϊστάμενου του γραφείου της Κ. Νικολάου, με ημερομηνία 20 Νοεμβρίου 2001, δεν περιλαμβανόταν στα έγγραφα που απετέλεσαν μέρος του προκαταρκτικού φακέλου που διαβιβάστηκε στην OLAF. Ούτως ή άλλως, το Γενικό Δικαστήριο σημείωσε ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο όντως διαβίβασε το έγγραφο αυτό στην OLAF ή στις λουξεμβουργιανές αρχές, η ενδεχόμενη αυτή διαβίβαση δεν σημαίνει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ενήργησε κακόπιστα όσον αφορά το γνήσιο της υπογραφής της αναιρεσείουσας.
- 21 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 43 έως 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι είναι σύννομη η παράλειψη του Ελεγκτικού Συνεδρίου να εκδώσει επίσημη απόφαση απαλλάσσουσα την αναιρεσείουσα από κάθε κατηγορία εις βάρος της, κατόπιν της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2008.
- 22 Κατ' αρχάς, στη σκέψη 45 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα αθώωθηκε λόγω αμφιβολιών τις οποίες δημιούργησαν ορισμένες εξηγήσεις που έδωσε ο προϊστάμενος του γραφείου της. Επομένως, κατά το Γενικό Δικαστήριο, ο λόγος αθώωσης δεν συνεπάγεται ότι οι κατηγορίες εις βάρος της αναιρεσείουσας ήσαν εντελώς αβάσιμες, αλλά συνεπάγεται, όπως εξέθεσε το tribunal d'arrondissement de Luxembourg, ότι οι κατηγορίες αυτές δεν αποδείχθηκαν πέραν της «παραμικρής αμφιβολίας».
- 23 Στη συνέχεια, στη σκέψη 46 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι μόνο στις εθνικές δικαστικές αρχές απόκειται να εξετάσουν τις εν λόγω κατηγορίες στο ποινικό πεδίο και μόνο στο Δικαστήριο απόκειται να τις αξιολογήσει στο πειθαρχικό πεδίο, βάσει του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ. Επομένως, κατά το Γενικό Δικαστήριο, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν είχε αρμοδιότητα να αποφανθεί εν προκειμένω.

- 24 Τέλος, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από το γεγονός ότι η υπόθεση δεν παραπέμφθηκε στο Δικαστήριο βάσει της διατάξεως αυτής δεν δύναται να συναχθεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο εκτίμησε ότι είναι εντελώς αστήρικτες οι πράξεις που προσάπτονταν στην αναιρεσεύουσα. Πράγματι, κατά το Γενικό Δικαστήριο, η παραπομπή αυτή έπρεπε να αποφασιστεί με ομοφωνία, σύμφωνα με το άρθρο 6 του εσωτερικού κανονισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, καίτοι αληθεύει ότι η μη παραπομπή της υποθέσεως στο Δικαστήριο σημαίνει ότι δεν επιτεύχθηκε η ομοφωνία αυτή, παρά ταύτα η μη παραπομπή δεν σημαίνει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο έλαβε θέση επί του υποστατού των πραγματικών περιστατικών. Στο πλαίσιο αυτό, αποφαινόμενο επί παρατηρήσεως που περιέχεται στο έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι «ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου καλώς γνωστοποίησε στην ενάγουσα ότι η μεγάλη πλειοψηφία των μελών του θεσμικού αυτού οργάνου έκρινε ότι η συμπεριφορά της ήταν απαράδεκτη και κατέστησε έτσι σαφές ότι η μη παραπομπή στο Δικαστήριο δεν έπρεπε να ερμηνευθεί ως αμφισβήτηση του υποστατού των περιστατικών που αφορούσαν οι κατηγορίες, πράγμα που άλλωστε δεν θα ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα».
- 25 Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από το καθήκον μέριμνας δεν δύναται να συναχθεί υποχρέωση του Ελεγκτικού Συνεδρίου να δημοσιεύσει την αθώωση της αναιρεσεύουσας.

Αιτήματα των διαδίκων

- 26 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, καθώς και
 - να καταδικάσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.
- 27 Το Ελεγκτικό Συνέδριο ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη, και
 - να καταδικάσει την Κ. Νικολάου στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 28 Η Κ. Νικολάου διατυπώνει τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 29 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει ότι η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, διασφαλίζει μια δικονομική εγγύηση που δεν περιορίζεται απλώς και μόνο στο στάδιο πριν από την έκδοση αποφάσεως, αλλά έχει εφαρμογή και μετά την έκδοσή της. Έτσι, η αρχή αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε απόφαση δικαστηρίου της Ένωσης θέτουσα υπό αμφισβήτηση την αθωότητα κατηγορηθέντος προσώπου, ακόμη και όταν το

πρόσωπο αυτό προηγουμένως απαλλάχθηκε με αμετάκλητη ποινική απόφαση (βλ. ΕΔΔΑ, απόφαση Βασίλειος Σταυρόπουλος κατά Ελλάδα της 27ης Σεπτεμβρίου 2007, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-I, § 39).

- 30 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την εν λόγω αρχή κρίνοντας ότι ο στηριζόμενος στην ύπαρξη αμφιβολιών λόγος αθώωσης που έγινε δεκτός από το tribunal d'arrondissement de Luxembourg «δεν σημαίνει ότι οι κατηγορίες που είχαν απαγγελθεί κατά της ενάγουσας ήταν τελείως αστήρικτες».
- 31 Πάντως, κατά την αναιρεσείουσα, μια τέτοια παραβίαση οπωσδήποτε θίγει το κύρος της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον υπήρξε καθοριστική προκειμένου να κριθούν σύννομες, στις σκέψεις 44 και 49 της εν λόγω αποφάσεως, οι παραλείψεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου να εκδώσει επίσημη απόφαση απαλλάσσουσα την αναιρεσείουσα από κάθε κατηγορία εις βάρος της, κατόπιν της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2008, και να δημοσιεύσει στον Τύπο την αθώωση της αναιρεσείουσας.
- 32 Το Ελεγκτικό Συνέδριο διατείνεται ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην προκείμενη ότι το θεσμικό αυτό όργανο ή το Γενικό Δικαστήριο επανεξέτασαν το βάσιμο της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2008. Πάντως, η προκείμενη αυτή είναι εσφαλμένη.
- 33 Συγκεκριμένα, κατά την έκδοση της αποφάσεως της 2ας Ιουλίου 2009 την οποία αφορά η σκέψη 13 της παρούσας αποφάσεως, το Ελεγκτικό Συνέδριο έλαβε υπόψη την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008 και συνήγαγε από αυτήν τα δέοντα συμπεράσματα κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς του, η οποία δεν περιλαμβάνει τη δυνατότητα δημοσίευσής της αθώωσης της αναιρεσείουσας. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε και σεβάστηκε το περιεχόμενο της εν λόγω αποφάσεως όσον αφορά τις ποινικού χαρακτήρα συνέπειές της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 34 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, επειδή, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι ο λόγος αθώωσης που έγινε δεκτός με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008 «δεν σημαίνει ότι οι κατηγορίες που είχαν απαγγελθεί κατά της ενάγουσας ήταν τελείως αστήρικτες», αλλά «σημαίνει [...] ότι οι κατηγορίες αυτές δεν είχαν αποδειχθεί “πέραν και της παραμικρής αμφιβολίας”». Το σφάλμα αυτό πρέπει, κατά την αναιρεσείουσα, να επιφέρει την ανίχνευση της αποφάσεως αυτής εφόσον, αν δεν είχε παραβιάσει την αρχή αυτή, το Γενικό Δικαστήριο θα είχε αναγνωρίσει, στις σκέψεις 44 και 49 της εν λόγω αποφάσεως, το μη σύννομο των παραλείψεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου να εκδώσει επίσημη απόφαση απαλλάσσουσα την αναιρεσείουσα από κάθε κατηγορία εις βάρος της, κατόπιν της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2008, και να δημοσιεύσει στον Τύπο την αθώωση της αναιρεσείουσας.
- 35 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο αντιστοιχεί στο άρθρο 6, παράγραφοι 2 και 3, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, δύναται να παραβιαστεί, μεταξύ άλλων, αν δικαστική απόφαση δημιουργεί, στο σκεπτικό της, την αίσθηση ότι κάποιος είναι ένοχος παραβάσεως μολονότι οι ποινικές διαδικασίες ολοκληρώθηκαν με την αθώωσή του (βλ. ΕΔΔΑ, αποφάσεις *Alenet de Ribemont* κατά Γαλλίας της 10ης Φεβρουαρίου 1995, σειρά Α αριθ. 308 § 35 και 36· *Daktaras* κατά Λιθουανίας της 10ης Οκτωβρίου 2000, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III § 41 έως 44, καθώς και *Teodor* κατά Ρουμανίας της 4ης Ιουνίου 2013, *Recueil des arrêts et décisions* 2003-III, § 36 και 37).

- 36 Εν προκειμένω, όπως ο γενικός εισαγγελέας υπογράμμισε στο σημείο 57 των προτάσεών του, επισημαίνεται ότι τα χωρία της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνονται στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όντως αφήνουν την εντύπωση ότι η Κ. Νικολάου θα μπορούσε να είναι ένοχος ποινικής παραβάσεως στηριζόμενης στις ίδιες πράξεις με εκείνες για τις οποίες παρά ταύτα αθώωθηκε αμετάκλητα με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008.
- 37 Επομένως, οι κρίσεις αυτές προδήλως θίγουν την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας.
- 38 Τούτου δοθέντος, διαπιστώνεται εντούτοις ότι η παραβίαση της αρχής αυτής δεν δύναται να επιφέρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον ούτως ή άλλως οι εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις της 44 και 49, όσον αφορά τη νομιμότητα των παραλείψεων που προσάπτονταν στο Ελεγκτικό Συνέδριο, βάσιμα στηρίζονται σε άλλη αιτιολογία, που αναπτύχθηκε αυτοτελώς στη σκέψη 46 της εν λόγω αποφάσεως (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις JCB Service κατά Επιτροπής, C-167/04 P, EU:C:2006:594, σκέψη 186, καθώς και Kadı και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, EU:C:2008:461, σκέψη 233).
- 39 Πράγματι, με την αιτιολογία αυτή, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, αφενός, ότι «αποκλειστική αρμοδιότητα για την εξέταση των κατηγοριών [που απαγγέθηκαν κατά πρώην μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου] έχουν [...] οι εθνικές δικαστικές αρχές στο πεδίο του ποινικού δικαίου» και, αφετέρου, ότι στο Δικαστήριο απόκειται να τις αξιολογήσει «στο πειθαρχικό πεδίο δυνάμει του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ», οπότε το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν είχε την εξουσία, στο πλαίσιο της θεσμικής διαρθρώσεως της Ένωσης, ούτε να εκδώσει επίσημη απόφαση απαλλάσσουσα την αναιρεσείουσα από κάθε κατηγορία εις βάρος της, στο πειθαρχικό ή στο ποινικό πεδίο, ούτε να δημοσιεύσει στον Τύπο την αθώωσή της.
- 40 Επιπλέον, η διαπίστωση αυτή συνάδει επίσης με τις αρχές που απορρέουν από πάγια νομολογία σχετικά με τον αυτοτελή χαρακτήρα των πειθαρχικών διαδικασιών που διεξάγονται ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά το άρθρο 247, παράγραφος 7, ΕΚ, σε σχέση με τις εθνικές διαδικασίες ποινικής φύσεως (απόφαση Επιτροπή κατά Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, σκέψεις 120 και 121). Πράγματι, όπως παρατήρησε επίσης ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 71 έως 73 των προτάσεών του, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο, ως αρχή η οποία παραπέμπει μια υπόθεση στο Δικαστήριο, δεν δεσμεύεται, όπως ακριβώς και το τελευταίο, από τον νομικό χαρακτηρισμό των πράξεων που γίνεται στο πλαίσιο εθνικής ποινικής διαδικασίας. Κατά συνέπεια, εν προκειμένω το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν όφειλε, κατόπιν της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2008, να προβεί στις πράξεις ή στις ενέργειες που ζήτησε η αναιρεσείουσα.
- 41 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω κρίσεων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραβίασε την κατά το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, την οποία όφειλε να τηρήσει έναντι του tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 43 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα, επικαλούμενη τη διάταξη Zwartveld κ.λπ. (C-2/88, EU:C:1990:315, σκέψη 17) και την απόφαση Ιρλανδία κατά Επιτροπής (C-339/00, EU:C:2003:545, σκέψεις 71 και 72), υποστηρίζει ότι η αρχή αυτή επιβάλλει όχι μόνο στα κράτη μέλη, αλλά και στα θεσμικά όργανα της Ένωσης και, κατ' επέκταση, σε όλα τα όργανά της, περιλαμβανομένων των δικαιοδοτικών οργάνων, αμοιβαία καθήκοντα καλόπιστης συνεργασίας.

- 44 Κατόπιν της διευκρίνισέως αυτής, διατείνεται ότι παρά ταύτα το Γενικό Δικαστήριο ούτε σεβάστηκε την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008 ούτε την έλαβε δεόντως υπόψη.
- 45 Κατ' αρχάς, στις σκέψεις 44 και 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έδωσε στα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά τη συμπεριφορά της Κ. Νικολάου ερμηνεία αποκλίνουσα εντελώς από την εκτίμηση του tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 46 Στη συνέχεια, η εκτίμηση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η διαχείριση οποιουδήποτε συστήματος αδειών στηρίζεται στην υποχρέωση του προϊσταμένου να εξακριβώνει την παρουσία των υφισταμένων του, είναι προδήλως αντίθετη προς τις κρίσεις που εκφέρονται στην απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008, κατά τις οποίες δεν υπάρχει καμία υποχρέωση των μελών γραφείου να τηρούν αρχείο αδειών.
- 47 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «το γεγονός ότι το σύστημα καταχώρισης και παρακολούθησης των αδειών στο Ελεγκτικό Συνέδριο ήταν ελλιπές κατά τον χρόνο των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών» δεν δύναται να δικαιολογήσει την παύση κάθε έρευνας ή διώξεως εναντίον της αναιρεσείουσας, ενώ ακριβώς ο εν λόγω ελλιπής χαρακτήρας του συστήματος διαχείρισεως των αδειών είναι εκείνος που οδήγησε στην αθώωσή της από το tribunal d'arrondissement de Luxembourg.
- 48 Σε απάντηση των επιχειρημάτων αυτών, το Ελεγκτικό Συνέδριο διατείνεται ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε παραγνώριση των αντιστοίχων αρμοδιοτήτων των συγκεκριμένων θεσμικών οργάνων καθώς και του περιεχομένου του άρθρου 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ.
- 49 Πράγματι, σύμφωνα με τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση Επιτροπή κατά Cresson (EU:C:2006:455), το Γενικό Δικαστήριο δεν έθεσε υπό αμφισβήτηση την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008, αλλά απλώς προέβη σε αυτοτελή εκτίμηση ορισμένων πραγματικών περιστατικών, που είχαν ήδη αναλυθεί κατά τη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας σε εθνικό επίπεδο, στο πλαίσιο της εξετάσεως τυχόν εξωσυμβατικής ευθύνης του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Έτσι, η διαφορετική εκτίμηση ορισμένων πραγματικών περιστάσεων απορρέει από τον αυτοτελή χαρακτήρα κάθε μιας από τις δύο δικαστικές διαδικασίες.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 50 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραβίασε την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, την οποία όφειλε να τηρήσει έναντι του tribunal d'arrondissement de Luxembourg, επειδή, στις σκέψεις 44 και 45 καθώς και 35 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αξιολόγησε ορισμένα πραγματικά στοιχεία κατά τρόπο αποκλίνοντα από τις κρίσεις που εκφέρονται στην απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008.
- 51 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, η οποία πριν από την έναρξη της ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας περιλαμβανόταν στο άρθρο 10 ΕΚ, και η οποία τώρα κατοχυρώνεται με το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, συνεπάγεται για τα κράτη μέλη την υποχρέωση να λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να διασφαλίσουν την εμπέδεια και αποτελεσματικότητα του δικαίου της Ένωσης και επιβάλλει στα θεσμικά της όργανα αμοιβαία καθήκοντα σεβασμού και αρωγής έναντι των κρατών μελών κατά την εκτέλεση των αποστολών που απορρέουν από τις Συνθήκες (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις First και Franex, C-275/00, EU:C:2002:711, σκέψη 49, και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, EU:C:2003:545, σκέψη 71).
- 52 Πάντως, στο πλαίσιο των αποστολών αυτών, το άρθρο 235 ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 225, παράγραφος 1, ΕΚ, ρητώς παρέχει στο Δικαστήριο και στο Γενικό Δικαστήριο αρμοδιότητα εκδικάσεως των διαφορών αποζημιώσεως τις οποίες αφορά το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το οποίο έχει ως αντικείμενο την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας. Κατά πάγια νομολογία, η

- αρμοδιότητα αυτή είναι αποκλειστική, τα δε κοινοτικά δικαστήρια οφείλουν να εξακριβώνουν ότι πληρούται ένα σύνολο σωρευτικών προϋποθέσεων, δηλαδή η έλλειψη νομιμότητας της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα θεσμικά όργανα, το υποστατό της ζημίας και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προβαλλόμενης συμπεριφοράς και της ζημίας της οποίας γίνεται επίκληση, από τη συνδρομή των οποίων εξαρτάται η στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας (βλ. απόφαση Επιτροπή κατά Systran και Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 53 Επιπλέον, ειδικά όσον αφορά τη συνδρομή της πρώτης από τις προϋποθέσεις αυτές, το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη διευκρινίσει ότι πρέπει να έχει αποδειχθεί κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου έχοντος ως σκοπό την παροχή δικαιωμάτων στους ιδιώτες (βλ. απόφαση Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, C-352/98 P, EU:C:2000:361, σκέψη 42), δηλαδή πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση, από το συγκεκριμένο θεσμικό όργανο, των ορίων που επιβάλλονται στη διακριτική του ευχέρεια (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις Brasserie du pêcheur και Factortame, C-46/93 και C-48/93, EU:C:1996:79, σκέψη 55, και Επιτροπή κατά CEVA και Pfizer, C-198/03 P, EU:C:2005:445, σκέψη 64).
- 54 Έτσι, από τις αρχές αυτές προκύπτει ότι η αγωγή αποζημίωσης που συνδέεται με εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των θεσμικών οργάνων της θεσμοθετήθηκε ως αυτοτελές ένδικο βοήθημα σε σχέση με άλλα ένδικα βοηθήματα, το οποίο έχει ειδική λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος των ενδίκων βοηθημάτων και εξαρτάται από προϋποθέσεις για την άσκησή του οι οποίες σχεδιάστηκαν με γνώμονα το ειδικό αντικείμενό του (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Lütticke κατά Επιτροπής, 4/69, EU:C:1971:40, σκέψη 6, καθώς και Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, 281/82, EU:C:1984:165, σκέψη 11).
- 55 Κατά συνέπεια, όπως ανέφερε επίσης το Ελεγκτικό Συνέδριο, μολοντί οι διαπιστώσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια ποινικής διαδικασίας αφορώσας πράξεις πανομοιότυπες με εκείνες που εξετάστηκαν στο πλαίσιο διαδικασίας του άρθρου 235 ΕΚ δύναται να ληφθούν υπόψη από το επιληφθέν κοινοτικό δικαστήριο, παρά ταύτα το τελευταίο δεν δεσμεύεται από τον νομικό χαρακτηρισμό των εν λόγω πράξεων από τον ποινικό δικαστή, αλλά έργο του είναι, στο όλο πλαίσιο της εξουσίας του εκτιμήσεως, να τις αναλύσει αυτοτελώς για να εξακριβώσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις από τη συνδρομή των οποίων εξαρτάται η στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Επιτροπή κατά Cresson, EU:C:2006:455, σκέψεις 120 και 121).
- 56 Κατά συνέπεια, υπό το πρίσμα των κρίσεων αυτών, διαπιστώνεται ότι είναι εντελώς αβάσιμες οι αιτιάσεις με τις οποίες η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στις σκέψεις 44 και 45 καθώς και 35 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, παραβίασε την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας.
- 57 Πράγματι, στις εν λόγω σκέψεις της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο δεν παρέβη το καθήκον θεσμικού σεβασμού το οποίο έχει έναντι του tribunal d'arrondissement de Luxembourg, εφόσον αποφάνθηκε επί ορισμένων πράξεων, που είχαν ήδη αναλυθεί με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008, με μοναδικό σκοπό να εξακριβώσει τη νομιμότητα των παραλείψεων που προσάπτονταν στο Ελεγκτικό Συνέδριο στο πλαίσιο της διαφοράς σχετικά με την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, και όχι με σκοπό να αξιολογήσει τη βασιμότητα των ποινικών κατηγοριών κατά της Κ. Νικολάου.
- 58 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 59 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου διατείνεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει λόγω ελλείψεως δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου, διότι το τελευταίο έκρινε επί ζητημάτων που βρίσκονται εκτός των ορίων της δικαιοδοσίας που του παρέχουν οι Συνθήκες.
- 60 Πρώτον, θεωρεί ότι, στη σκέψη 45 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ως «ποινικό Εφετείο», όταν έκρινε επί της ουσίας, στο ποινικό πεδίο, «τι σημαίνει» ή «τι δεν σημαίνει» ο λόγος αθώσεως «λόγω αμφιβολιών» που έγινε δεκτός με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008.
- 61 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο ενήργησε ως «πειθαρχικό δικαστήριο» και, επιπλέον, επικύρωσε εσφαλμένη ερμηνεία των καθηκόντων του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κρίνοντας στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με παρατήρηση που περιέχεται στο έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004, ότι «ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου καλώς γνωστοποίησε στην ενάγουσα ότι η μεγάλη πλειοψηφία των μελών του θεσμικού αυτού οργάνου έκρινε ότι η συμπεριφορά της ήταν απαράδεκτη».
- 62 Εν προκειμένω, η Κ. Νικολάου διευκρινίζει ότι, εφόσον το Δικαστήριο ήταν, βάσει του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ, το μόνο αρμόδιο θεσμικό όργανο να αποφανθεί επί των πειθαρχικής φύσεως παραβάσεων που προσάπτονταν σε μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το Γενικό Δικαστήριο δεν δικαιούνταν ούτε να αποφανθεί, προς τούτο, επί της συμπεριφοράς που με το εν λόγω έγγραφο προσάπτόταν στην αναιρεσείουσα ούτε να αναγνωρίσει τη νομιμότητα του περιεχομένου του εγγράφου αυτού.
- 63 Το Ελεγκτικό Συνέδριο διατείνεται ότι ο υπό εξέταση λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος, στο μέτρο που αποτελεί απλώς επανάληψη των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν πρωτοδίκως όσον αφορά το έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004, και εν μέρει αβάσιμος, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν έθεσε υπό αμφισβήτηση την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008, δεδομένου ότι η αξιολόγηση της ίδιας συμπεριφοράς όντως δύναται να καταλήξει σε διαφορετικά συμπεράσματα, αναλόγως της φύσεως του επιληφθέντος δικαιοδοτικού οργάνου και του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 64 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες δικαιοδοσίας που απορρέουν από τις Συνθήκες. Πρώτον, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αξιολόγησε επί της ουσίας τις ποινικές κατηγορίες που είχαν απαγγελθεί κατά της αναιρεσείουσας και τον λόγο αθώσεως που έγινε δεκτός με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008. Δεύτερον, στη σκέψη 47 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο κακώς ανέλυσε την πειθαρχικής φύσεως παρατήρηση που περιέχεται στο έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004 και κακώς επιβεβαίωσε τη νομιμότητα του περιεχομένου του εγγράφου αυτού, καθ' υπέρβαση των ορίων όχι μόνο της δικής του αρμοδιότητας, αλλά και της αρμοδιότητας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.
- 65 Πάντως, διαπιστώνεται ότι οι αιτιάσεις αυτές προέρχονται από εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 66 Πράγματι, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως, αρκεί η επισήμανση ότι, στη σκέψη 45 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο δεν ανέλυσε το ιστορικό των ποινικών κατηγοριών που απαγγέλθηκαν κατά της αναιρεσείουσας και τον λόγο αθώσεως, που έγινε δεκτός με την απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2008, με σκοπό να τεθεί υπό αμφισβήτηση το τελικό αποτέλεσμά της ή να κινηθεί εκ νέου η ποινική διαδικασία που διεξήχθη σε εθνικό επίπεδο.

- 67 Αντιθέτως, όπως τονίστηκε στις σκέψεις 56 και 57 της παρούσας αποφάσεως, εντός των ορίων της αποκλειστικής του αρμοδιότητας όσον αφορά την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να εκθέσει τα ίδια πραγματικά στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο της εν λόγω ποινικής διαδικασίας, με μοναδικό σκοπό να απαντήσει στην επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας με την οποία προβαλλόταν έλλειψη νομιμότητας της παραλείψεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου να εκδώσει επίσημη απόφαση απαλλάσσουσα την αναιρεσείουσα από κάθε κατηγορία εις βάρος της, κατόπιν της αποφάσεως της 2ας Οκτωβρίου 2008.
- 68 Έτσι, στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, δεν ενήργησε ως «ποινικό Εφετείο», αλλά έμεινε εντός του πλαισίου της δικαιοδοσίας του.
- 69 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να διευκρινιστεί, αφενός, ότι η συλλογιστική που ακολουθήθηκε στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αποτελεί επίσης απάντηση σε επιχείρημα της αναιρεσείουσας με το οποίο προβαλλόταν παραβίαση από το Ελεγκτικό Συνέδριο της αρχής της αμεροληψίας και του καθήκοντος μέριμνας, απορρέουσα από μια σκαιά και περιττή παρατήρηση στο έγγραφο της 13ης Μαΐου 2004.
- 70 Έτσι, αναλύοντας μια τέτοια παρατήρηση στο πλαίσιο της αγωγής αποζημιώσεως της οποίας είχε επιληφθεί, το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε, από πειθαρχικής απόψεως, επί της συμπεριφοράς που προσαπτόταν στην αναιρεσείουσα και δεν υπερέβη τα όρια της δικαιοδοσίας του όσον αφορά την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας.
- 71 Αφετέρου, όσον αφορά το περιεχόμενο του εγγράφου της 13ης Μαΐου 2004, επισημαίνεται ότι, όπως υπογραμμίστηκε επίσης από τον γενικό εισαγγελέα στο σημείο 84 των προτάσεών του, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς περιορίστηκε να αναφέρει το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου που συνεδρίασαν για να αποφασίσουν αν θα παραπέμψουν την υπόθεση στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 247, παράγραφος 7, ΕΚ και, έτσι, δεν αξιολόγησε, στο πειθαρχικό πεδίο, τη συμπεριφορά που προσαπτόταν στην Κ. Νικολάου.
- 72 Πράγματι, δεδομένου ότι η παραπομπή της υποθέσεως στο Δικαστήριο μπορούσε νόμιμα να αποφασιστεί, σύμφωνα με τις αρχές που απορρέουν από την επί του θέματος νομολογία, βάσει της υποτιθέμενης υπάρξεως «παραβάσεως ορισμένου βαθμού σοβαρότητας» (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση Επιτροπή κατά Cresson, EU:C:2006:455, σκέψη 72), ήταν θεμιτό να εκθέσει το Ελεγκτικό Συνέδριο ότι δεν επιτεύχθηκε η αναγκαία προς τούτο ομοφωνία κατά το άρθρο 6 του εσωτερικού κανονισμού, μολοντί μεγάλη πλειοψηφία των μελών του είχε παρά ταύτα επικρίνει τη συμπεριφορά που προσαπτόταν με το σημείο (i) του εν λόγω εγγράφου.
- 73 Άλλωστε, όπως επιβεβαιώθηκε από όλους τους διαδίκους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η παρατήρηση που περιέχεται στο ίδιο έγγραφο έμεινε αυστηρώς προσωπική και ουδόλως δημοσιοποιήθηκε στον Τύπο.
- 74 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, κρίνοντας ότι το περιεχόμενο του εγγράφου της 13ης Μαΐου 2004 είναι σύννομο, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως αναγνώρισε στο Ελεγκτικό Συνέδριο αρμοδιότητες στο πειθαρχικό πεδίο, τις οποίες δεν είχε, ούτε υπερέβη τα όρια της δικαιοδοσίας του εφόσον δεν ενήργησε ως «πειθαρχικό δικαστήριο».
- 75 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω κρίσεων, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 76 Με το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένως τους κανόνες που διέπουν την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προσέθεσε μια επιπλέον προϋπόθεση, που δεν απαιτείται από τη νομολογία, δηλαδή την επιταγή το συγκεκριμένο θεσμικό όργανο να ενήργησε «κακόπιστα».
- 77 Με το δεύτερο σκέλος του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 99/50, σε συνδυασμό με το άρθρο της 4, πρώτο εδάφιο.
- 78 Αφενός, στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαίο να πληροφορηθεί η αναιρεσείουσα ότι προκαταρκτική έρευνα κινήθηκε έναντι αυτής και ότι τα έγγραφα της 8ης και 26ης Απριλίου 2002, με τα οποία η αναιρεσείουσα απλώς και μόνον πληροφορήθηκε την κίνηση της εσωτερικής έρευνας της OLAF, ικανοποιούν τις επιταγές του άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως αυτής. Αφετέρου, στη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο κακώς δέχθηκε ότι η παράλειψη του Ελεγκτικού Συνεδρίου να γνωστοποιήσει στην αναιρεσείουσα το περιεχόμενο του φακέλου που σχηματίστηκε κατά την προκαταρκτική έρευνα ή να της παράσχει τη δυνατότητα ακροάσεως πριν διαβιβάσει τον φάκελο αυτόν στην OLAF δεν συνιστά παρανομία υπό την έννοια του άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της εν λόγω αποφάσεως.
- 79 Κατά το Ελεγκτικό Συνέδριο, ο υπό εξέταση λόγος αναιρέσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος, επειδή συνίσταται απλώς σε επανάληψη των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν πρωτοδίκως και, έτσι, αποτελεί αίτηση επανεξετάσεως των πραγματικών περιστατικών της παρούσας υποθέσεως.
- 80 Σε κάθε περίπτωση, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσέθεσε καμία επιπλέον προϋπόθεση για τη στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας. Ομοίως, δεν υπέπεσε σε πλάνη όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 99/50, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει να πληροφορηθεί την κίνηση προκαταρκτικής έρευνας το πρόσωπο για το οποίο υπάρχουν υπόνοιες ατασθαλιών, αλλά απλώς απαιτεί να διαβιβάσει αμελλητί ο γενικός γραμματέας στην OLAF τα πληροφοριακά στοιχεία που συνελέγησαν στο πλαίσιο τέτοιας έρευνας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 81 Με το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την ερμηνεία των προϋποθέσεων που μπορούν να στοιχειοθετήσουν εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, επειδή έκρινε, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ενδεχόμενη διαβίβαση στην OLAF ή στις λουξεμβουργιανές αρχές ενός εγγράφου της 20ής Νοεμβρίου 2001, το οποίο προερχόταν από τον προϊστάμενο του γραφείου της Κ. Νικολάου και έφερε πιθανόν πλαστή υπογραφή της, δεν σημαίνει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ενήργησε κακόπιστα όσον αφορά το ζήτημα του γνησίου της υπογραφής της αναιρεσείουσας.
- 82 Εν προκειμένω, αρκεί η επισήμανση ότι το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε το συμπέρασμα αυτό μόνον επικουρικά, αφότου διαπίστωσε, κατά κύριο λόγο, ότι το εν λόγω έγγραφο δεν περιλαμβανόταν στον προκαταρκτικό φάκελο, που διαβιβάστηκε από το Ελεγκτικό Συνέδριο στην OLAF, ούτε είχε κοινοποιηθεί στις λουξεμβουργιανές αρχές.

- 83 Έτσι, εφόσον με την αίτηση αναιρέσεως ουδόλως αμφισβητείται η πραγματική αυτή εκτίμηση, το πρώτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.
- 84 Με το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, η Κ. Νικολάου διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 99/50, σε συνδυασμό με το άρθρο της 4, πρώτο εδάφιο, επειδή έκρινε, αφενός, στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα έγγραφα της 8ης και 26ης Απριλίου 2002, με τα οποία η αναιρεσείουσα πληροφορήθηκε την κίνηση της εσωτερικής έρευνας της OLAF και όχι της προκαταρκτικής έρευνας, ικανοποιούν τις επιταγές του άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως αυτής και, αφετέρου, στη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της εν λόγω αποφάσεως δεν υποχρέωνε το Ελεγκτικό Συνέδριο να γνωστοποιήσει στην αναιρεσείουσα το περιεχόμενο του φακέλου που σχηματίστηκε στο πλαίσιο της προκαταρκτικής έρευνας ούτε να της παράσχει τη δυνατότητα ακροάσεως πριν διαβιβάσει τον φάκελο αυτόν στην OLAF.
- 85 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 99/50 ορίζει ότι ο γενικός γραμματέας, αφενός, «διαβιβάζει αμελλητί στην [OLAF] κάθε πραγματικό στοιχείο που επιτρέπει να θεωρηθεί ότι υπήρξαν ατασθαλίες», όπως απάτη, διαφθορά ή οποιαδήποτε άλλη παράνομη δραστηριότητα θίγουσα το δημοσιονομικό συμφέρον των Κοινοτήτων, και, αφετέρου, «προβαίνει σε προκαταρκτική έρευνα, υπό την επιφύλαξη των εσωτερικών ερευνών που διενεργούνται από την [OLAF]».
- 86 Πάντως, ελλείψει ρητών στοιχείων που να απορρέουν από το άρθρο αυτό, για να δοθεί απάντηση στο πρώτο επιχείρημα προς στήριξη του δευτέρου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να καθοριστεί, κατ' αρχάς, αν η υποχρέωση πληροφόρησης την οποία αφορά το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 99/50 καταλαμβάνει επίσης την προκαταρκτική έρευνα, στη συνέχεια, σε καταφατική περίπτωση, ποια είναι η φύση της υποχρέωσης αυτής και, τέλος, αν εν προκειμένω η αναιρεσείουσα έγινε όντως αποδέκτης τέτοιας πληροφόρησης.
- 87 Όσον αφορά την εξέταση των ζητημάτων αυτών, διαπιστώνεται ότι, χωρίς καθόλου να διευκρινίζει το είδος της περί ης πρόκειται έρευνας, το εν λόγω άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, ορίζει απλώς ότι, σε περίπτωση που υπάρχει ενδεχόμενο προσωπικής αναμείξεως μέλους, μόνιμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να ενημερωθεί «ταχέως», όταν τούτο δεν ενέχει κίνδυνο παρακωλύσεως της έρευνας.
- 88 Επομένως, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η διάταξη αυτή αφορά επίσης την προκαταρκτική έρευνα, επισημαίνεται ότι, αφενός, δεν προβλέπει υποχρέωση άμεσης πληροφόρησης, από την έναρξη της έρευνας, και, αφετέρου, αμβλύνει την υποχρέωση αυτή απαιτώντας τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας της έρευνας.
- 89 Τούτου δοθέντος, διαπιστώνεται ότι εν προκειμένω η αναιρεσείουσα, αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζει, με το έγγραφο της 26ης Απριλίου 2002 όντως πληροφορήθηκε όχι μόνον ότι κινήθηκε εσωτερική έρευνα, αλλά και ότι διενεργήθηκε προκαταρκτική έρευνα από το Ελεγκτικό Συνέδριο και ότι φάκελος σχετικός με την έρευνα αυτή διαβιβάστηκε από τον γενικό γραμματέα στην OLAF.
- 90 Έτσι, ελλείψει αιτιάσεων της αναιρεσείουσας με τις οποίες να προβάλλεται η ενδεχομένως εκπρόθεσμη αποστολή ενός τέτοιου εγγράφου, κρίνεται ότι, όπως παρατήρησε επίσης ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 96 των προτάσεων του, η γνωστοποίηση που έγινε με το έγγραφο αυτό αποτελεί συγκερασμό της αρχής της ταχείας πληροφόρησης του ενδιαφερομένου και της ανάγκης να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα τόσο της προκαταρκτικής όσο και της εσωτερικής έρευνας.

- 91 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας, στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι οι γνωστοποιήσεις που έγιναν με τα έγγραφα της 8ης και 26ης Απριλίου 2002 ικανοποιούν τις επιταγές του άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της απόφασης 99/50.
- 92 Μετά τις διευκρινίσεις αυτές, για να αξιολογηθεί το βάσιμο του δευτέρου επιχειρήματος που προβλήθηκε προς στήριξη του δευτέρου σκέλους του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως, πρέπει ακόμη να καθοριστεί αν η προκαταρκτική έρευνα ούτως ή άλλως καταλαμβάνεται από την υποχρέωση πληροφόρησης που προβλέπεται από το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της απόφασης αυτής, κατά το οποίο «συμπεράσματα που αφορούν ονομαστικά μέλος [...] του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν δύνανται να συναχθούν κατά την ολοκλήρωση της έρευνας χωρίς να έχει προηγουμένως δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να τοποθετηθεί επί όλων των πραγματικών περιστατικών που τον αφορούν», και, επομένως, αν η αναιρεσείουσα έπρεπε να τύχει ακροάσεως πριν από την ολοκλήρωση της έρευνας αυτής και τη διαβίβαση στην OLAF του σχηματισθέντος φακέλου.
- 93 Προς τούτο, δεδομένου ότι από το γράμμα του εν λόγω άρθρου 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, δεν προκύπτει κανένα σαφές στοιχείο, πρέπει να εξεταστούν τα ειδικά χαρακτηριστικά της προκαταρκτικής έρευνας.
- 94 Πάντως, όπως εξήγησε το Ελεγκτικό Συνέδριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, μια τέτοια έρευνα συνιστά προκαταρκτικό στάδιο συλλογής και αξιολογήσεως πληροφοριών σχετικά με τις αιτιάσεις περί ατασθαλιών που περιήλθαν σε γνώση του γενικού γραμματέα, το αντικείμενο δε του σταδίου αυτού συνίσταται στο να εξακριβωθεί η αξιοπιστία των στοιχείων που στηρίζουν τις εν λόγω αιτιάσεις, πριν τα στοιχεία αυτά συγκεντρωθούν σε φάκελο και διαβιβαστούν είτε στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, για την κίνηση διοικητικής έρευνας, είτε στην OLAF, για την κίνηση εσωτερικής έρευνας.
- 95 Επομένως, όπως παρατήρησε επίσης ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 93 των προτάσεών του, η προκαταρκτική έρευνα δεν έχει σκοπό να καταλήξει στη συναγωγή συμπερασμάτων σχετικά με το εγκαλούμενο πρόσωπο.
- 96 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, όπου ανέλυσε το αντικείμενο της έρευνας αυτής και έκρινε ότι η υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της απόφασης 99/50 δεν αφορά τις πράξεις στις οποίες ο γενικός γραμματέας προέβη στο πλαίσιο της έρευνας αυτής.
- 97 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμο.
- 98 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω κρίσεων, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος και η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 99 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ζήτησε την καταδίκη της Κ. Νικολάου στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Κ. Νικολάου πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την Κ. Νικολάου στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)